

Dosarul nr. 1ra-569/2016

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Cușnir Iurie în numele inculpatului Brighiu Victor, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cimișlia din 02 septembrie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui

Brighiu Victor Ion, născut la 27.08.1967, originar și locuitor din s. Selemt, r-nul Cimișlia,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.03.2015-02.09.2015;

Instanța de apel: 25.09.2015-16.10.2015;

Instanța de recurs: 02.02.2016-09.03.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cimișlia din 2 septembrie 2015, Brighiu Victor a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța în sensul celor expuse instanța de fond a constatat că, inculpatul Brighiu Victor, la 28 august 2014, aproximativ ora 18.30, fiind în stare de ebrietate alcoolică, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale a numit-o pe concubina sa, Curcă Veronica, cu cuvinte necenzurate și înjositoare, apoi a apucat-o de păr și a lovit-o cu pumnul în regiunea ochiului drept, în urma cărui fapt ultima a căzut jos, după care cu un cuțit a lovit-o în regiunea coapsei stîngi. Astfel, cauzându-i părții vătămate leziuni corporale sub formă de echimoză în jurul ochiului drept, care a fost cauzată prin acțiunea traumatică unui corp dur contondent și plagă pe coapsa stîngă, care a fost cauzată prin acțiunea traumatică a unui cuțit, care conform raportului de expertiză medico-legală nr. 159-D din 08 octombrie 2014 se califică ca vătămări corporale ușoare, cu dereglarea sănătății pe timp scurt de la 6

pînă la 21 zile.

Tot el, Brighiu Victor, pe parcursul concubinajului cu Curcă Veronica, începînd cu anul 2002, a inițiat deseori certuri, numind-o cu cuvinte necenzurate și înjositoare și lovind-o cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzîndu-i suferințe fizice și psihice.

Tot el, Brighiu Victor, în timpul concubinajului cu Curcă Veronica a aplicat de nenumărate ori violență fizică și psihică asupra fiicei ultimei, Curcă Corina Serghei, care locuiește împreună cu ei, lovind-o cu un fir electric în regiunea feselor și numind-o cu cuvinte necenzurate.

3. Nefiind de acord cu sentința adoptată a declarat apel avocatul Cușnir Iurie în interesele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, doar în partea stabilirii pedepsei penale, rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri prin care lui Brighiu Victor a-i fi stabilită o pedeapsă non privativă de libertate.

În argumentarea cerințelor apelantului a invocat că la stabilirea pedepsei inculpatului instanța nu a luat în considerație și circumstanțele atenuante, și anume căința sinceră și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii; faptul că a săvîrșit o infracțiune mai puțin gravă iar antecedentele penale erau stinse; incorect a fost reținută drept circumstanță agravantă săvîrșirea infracțiunii de o persoană aflată în stare de ebrietate, deoarece starea de ebrietate nu a fost dovedită printr-un act medical; părțile vătămate Curcă Veronica și Curcă Corina careva pretenții de natură materială și morală față de inculpat nu au.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2015, s-a dispus admiterea apelului declarat, casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei penale, pronunțînd o nouă hotărîre în această parte potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care:

A fost recunoscut culpabil Brighiu Victor în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, în baza căruia i-a fost stabilită pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei cu închisoarea stabilită inculpatului, urma a fi calculat din momentul reținerii lui.

În rest sentința a fost menținută fără modificări.

4.1 În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dînd faptei săvîrșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală dată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Referitor la pedeapsa penală stabilită inculpatului, Colegiul penal a conchis că instanța de fond incorect a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu art. 7, 75 Cod penal, nu a ținut cont de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, gradul de pericol social al faptei săvârșite reflectat de împrejurările săvârșirii sale, poziția procesuală a inculpatului în cadrul procesului penal dar și personalitatea acestuia.

Instanța de apel a reiterat că, instanța de fond nu a individualizat exhaustiv în temeiul art. 7, 75 Cod penal, pedeapsa penală aplicată inculpatului, deși a stabilit în mod corect categoria pedepsei penale sub formă de închisoare, termenul indicat fiind unul prea mare și neproportional infracțiunii comise, luând în considerație personalitatea inculpatului care a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, antecedentele penale sunt stinse, nu s-a eschivat de la urmărirea penală și instanța de judecată, a recunoscut vina, s-a căit sincer, regretând de cele săvârșite, a conștientizat gravitatea faptelor comise, și-a cerut iertare de la părțile vătămate care în cadrul ședinței instanței de apel au declarat că s-au împăcat cu inculpatul, iar careva pretenții de ordin material sau moral nu au.

Astfel, ținând cont de prevederile art. 61 alin. (2), 75 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a ajuns la concluzia că, stabilirea unei pedepse penale sub formă de închisoare pe un termen mai mic în privința inculpatului, va putea asigura realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectare și reeducare a inculpatului precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea inculpatului, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său.

Totodată luându-se în considerație că, inculpatul Brighiu Victor a săvârșit o infracțiune din categoria celor mai puțin grave, iar antecedentele penale sunt stinse, Colegiul a stabilit în temeiul art. 72 alin. (3) Cod penal, executarea pedepsei sub formă de închisoare stabilită inculpatului în penitenciar de tip semiînchis.

5. Împotriva hotărîrilor menționate declară recurs ordinar avocatul Iurie Cușnir în numele inculpatului, care invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărîri, prin care Brighiu Victor, să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201/1 alin. (2) lit. a) Cod penal și stabilirea unei pedepse non privative de libertate.

În motivarea recursului avocatul menționează că atât instanța de judecată cât și instanța de apel, nu au motivat stabilirea pedepsei cu închisoarea inculpatului, or sancțiunea legii penale prevede și alte categorii de pedepse, inclusiv non privative de libertate. În pofida faptelor că instanța de apel în partea descriptivă a deciziei corect a menționat că inculpatul Brighiu Victor a conștientizat gravitatea faptelor comise, totuși a considerat că stabilirea unei pedepse penale sub formă de închisoare va restabili echitatea socială, va asigura scopul de corectare și reeducare a inculpatului iar faptul dat va duce la conștientizarea de către el a celor comise, astfel fiind evident că hotărîrea respectivă nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii.

5.1 Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia, cu menținerea hotărîrii contestate, menționînd că pedeapsa stabilită este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante prevăzute la art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal. În asemenea circumstanțe, lipsesc temeiuri legale de casare a hotărîrii contestate.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că acesta este vădit neîntemeiat.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal reține, că recursul depus are ca temei pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală care stipulează că, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul soluției, precum și cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Instanța de recurs menționează că, nici unul din prevederile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erori de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul reține că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar critică decizia contestată doar în partea ce ține de pedeapsa stabilită, considerînd-o prea aspră, solicitînd aplicarea unei pedepse non privative de libertate.

După cum s-a menționat mai sus, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs semnalate de recurent nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordînd deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Astfel, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, *persoanei recunoscută vinovată de săvîrșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.*

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvîrșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvîrșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

În conformitate cu art. 61 Cod penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.*

În speță, Colegiul penal constată, că instanța de apel în raport cu fapta comisă și cu cumulul de circumstanțe, corect a ajuns la concluzia că, stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse penale sub formă de închisoare pe un termen mai mic decât cel stabilit de instanța de fond, va putea asigura realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, de corectare și reeducare a lui, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea inculpatului, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare, într-adevăr va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său agresiv.

Astfel, circumstanțele expuse corect au dus la emiterea unei hotărâri de condamnare, corectarea inculpatului ne fiind posibilă cu aplicarea unei pedepse non-privative de libertate.

Prin urmare, instanța de recurs precizează că argumentele expuse de recurent întru casarea deciziei recurate sunt declarative și neîntemeiate, invocate în scopul evitării executării pedepsei aplicate, or criticile formulate de recurent au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și cărora li s-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin.(2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărîrii nu s-au stabilit. După cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea parțială a sentinței instanței de fond, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Reieșind din cele expuse, Colegiul concluzionează că instanța de apel a pronunțat o decizie legală, întemeiată și motivată prin stabilirea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate, pedeapsă care răspunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentul invocat de recurent privind aplicarea pedepsei non privative de libertate, urmînd a fi declarat ca neîntemeiat.

Din aceste considerente se conchide că, de fapt în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct.6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală la care se face referință de către recurent, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de apel în limitele legii, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cușnir Iurie în numele inculpatului Brighiu Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2015, în cauză penală în privința ultimului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 06 aprilie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun